

Karácsonyi Zsolt

HULLÁMTÖRÉSBEN

Ahol születtem, már nem jutott idő a megszólalásra,
a cselekvésre, a mozdulatok gyors egymásutánjára.
Amíg két tekintet kapcsolódik – ennyi időre
volt szükség a városban ahhoz, hogy bárki hihetetlen
sebességgel leélje életét, a pap keresztelői szövegét
mindegyre egybemosták az öregkor utolsó épkézláb
mondataival. Mindezt egyetlen hullámtörésben,
mert egy hullám teljes ívét megrajzolhatták ugyan,
de érzékelné csak a legjelesebbeknek sikerülhetett.

Nem tartoztam a legjelesebbek közé, ezért
külső ösvényt kerestem, hangok rezgésein
futottam át, így zuhantam ide, az üres porondra,
zenében, dallamokban reménykedve, és döbbenet
vettem észre, hogy a cirkuszi sátor köpönyege alatt
rezdülő hangokat, ritmusokat zenésznek tűnő alakok
szippantják fel, míg az egészről csak a szájuk szélén
marad valami, annak a nyoma. Ennyi csak.

A SZÁMLA KIFIZETÉSE

Majd kiülünk egy pompás nyári kertbe.

Mert Nyugaton a helyzet változatlan,
és semmit sem akar javulni Keleten,
onnan hívjuk fel a mélyen tisztelt világ
urait, hogy a takarítást kezdjék el azonnal.
Küldjék ki a lovasokat, a kürtösöket,
kezdődjék a nagytakarítás, aminek
láttuk legalább egyetlenegy biztos előjelét.

Még a huszadik század végén, a kolozsvári
györgyfalvi úton, hétköznapi, kora délután,
a csúcsforgalom elején. Őrült iramban
egy üres halottaskocsi, üvegezett halotti
hintó vágta a györgyfalvi úton.
Vörösszín rövidujjúban, enyhén kopaszodó fejjel
valaki, akit csakis Kocsisnak hívhatunk, ostorral
csapkodta a kánikulától és erőfeszítéstől
verejtékező lovakat, miközben – és ebben
volt valami véstjósító –: nem káromkodott,
ahogy a kocsisok szoktak. Csak az ostor
suhogott élesen. Annyira élesen, hogy a hang
különvált a csúcsforgalom kezdetének zajától,
átvágta azt.

Ha kiülünk egy pompás nyári kertbe,
erre gondoljunk mi mind, a jó ivók.
Igyuk meg söreinket.
Fizessük ki a számlát.